

Fredrika Venman:

**Min lefnadsstjerna
ur Bleka blommor (1871):**

Det samma hjertat i samma bröst
i lifvets vår och i lifvets höst
det kan ej ändras, ej skapas om,
om vilken vind än i verlden kom.
Det är det samma än, som det var,
så troget, liksom det varit har.

**Fågelfångaren
ur Bleka blommor (1871):**

Jag minns i en lund, på sin gungande qvist
Satt vakan, dit kom han med snaran;
Den trevliga vakan - sin frihet hon mist
Ren förr än hon anade faran.

Sen sitter hon sorgsen och sjunger i bur
Men önskar ej friheten åter:
Hon saknar sin glada, sin fria natur,
Men sjunger ändå, fast hon gråter.

Hon sjunger i qvällen, om allt, som hon mist.
Åt sången hon egnat sin tunga!
Än minns hon sin lund och sin gungande qvist
Och natten än hör henne sjunga.